

ERVARINGEN UIT HET VELD

LSA NEWS

www.lifesavingadventure.com

DE DUBBELE KLAP

Het was een gewone dag in 1974. Ik was 13 jaar oud, en zoals elke andere ochtend fietste ik vanuit Marum naar school. De lucht was helder, de weg bekend, en ik verwachtte niets anders dan een routineuze schooldag. Ik genoot nog van de koele bries en het geluid van mijn fietswielen op het asfalt, onwetend

dat mijn leven binnen enkele ogenblikken drastisch zou veranderen. Maar wat begon als een simpele fietstocht, veranderde plotseling in een nachtmerrie. Ik herinner me het moment alsof het gisteren was: ik zwalkte naar links, en uit het niets kwam daar een auto. Binnen enkele seconden voelde ik de klap—mijn lichaam werd tegen het asfalt gesmeten. Een scherpe pijn schoot door mijn been, terwijl mijn hoofd duizelde van de impact.

Ik had mijn been gebroken en een hersenschudding opgelopen. Voor ik het wist, lag ik op een brancard in een ambulance, met de conciërge en directeur van school naast me. Hun gezichten waren bleek van schrik, maar ze probeerden me gerust te stellen. Terwijl de ambulance zich een weg baande door het drukke verkeer van het Julianaplein, leek het alsof alles weer onder controle kwam.

HET GELUID VAN DE LOEIENDE SIRENE WAS EEN VREEMDE VORM VAN TROOST

Het geluid van de loeiende sirene was een vreemde vorm van troost; het betekende dat hulp onderweg was. Maar terwijl we ons een weg baanden door het drukke verkeer, sloeg het noodlot opnieuw toe.

We reden richting het ziekenhuis, maar vlakbij het Julianaplein stuitte we op een onverwachte verkeerschaos. Auto's stonden stil, toeterend, terwijl mensen uit hun voertuigen stapten om te zien wat er aan de hand was. De weg was volledig geblokkeerd door een enorme kettingbotsing die net had plaatsgevonden. De beslissing werd snel genomen: we moesten omkeren en naar een ander ziekenhuis worden gebracht, kilometers verderop. Ik hoorde de chauffeur over de radio praten—zijn stem klonk gespannen, maar vastberaden. Het voelde alsof we aan het vechten waren tegen de tijd. De rit was hobbelig en langzaam. Elke hapering van de ambulance liet mijn lichaam schokken van de pijn. De route was onbekend en ik voelde de paniek opkomen. "Waar gaan we heen?" vroeg ik zwakjes, maar er was geen tijd voor antwoorden. De focus was op snelheid, maar de tijd leek juist stil te staan.

Toen we eindelijk het ziekenhuis binnen werden gebracht, voelde het alsof ik net op tijd was aangekomen. De koele lucht van het ziekenhuis was een welkome verandering, maar mijn lichaam was uitgeput van de lange rit. Het was niet het ziekenhuis waar ik oorspronkelijk heen had gemoeten, maar het was de enige optie. Artsen grepen snel in—hun handen bewogen snel, hun blikken waren geconcentreerd. De komende vier maanden zou ik in dit ziekenhuis doorbrengen, terwijl ik herstelde van mijn verwondingen.

“DE KOELE LUCHT VAN HET
ZIEKENHUIS WAS EEN WELKOME
VERANDERING”

REFLECTIE

Mijn verhaal is er een van overleven en doorzettingsvermogen, zelfs wanneer de omstandigheden zich tegen je lijken te keren. Elke keer dat ik terugkijk op die dag, herinner ik me niet alleen de pijn, maar ook de kracht van de mensen die me hielpen. Ondanks de obstakels die we die dag tegenkwamen—het ongeluk, de verkeerschaos, de onzekerheid—slaagden we erin om door te gaan. Ik leerde dat niet alleen snelheid, maar ook veerkracht en vastberadenheid een cruciale rol spelen in crisissituaties.

WAT JIJ KAN LEREN

Tijdens onze LSA-sessies krijgen deelnemers de kans om te leren van soortgelijke situaties. Of het nu gaat om het managen van een noodsituatie of het omgaan met de angst die volgt op een trauma, Life Saving Adventure bereidt jouw team voor om met vertrouwen en competentie te handelen, ongeacht de situatie. Goed getrainde mensen kunnen het verschil maken tussen chaos en controle.

MEER WETEN?

WWW.LIFESAVINGADVENTURE.COM

